

11. září, vražda Kennedyho a střelba na pražské fakultě. Zdeněk Zbořil temně

- CZ24 News | 16. ledna 2024

ČESKO: ROZJEZD ZDEŇKA ZBOŘILA: Vysvětlila policie na tiskové konferenci dostatečně okolnosti zásahu na Filozofické fakultě UK? „Dodnes vznikají stále nové příběhy o zavraždění bratří Kennedyových a úmrtích členů celého rodinného klanu, o 11/9 ve Spojených státech, degradovaného na událost, která vstoupila do dějin Spojených států a už nikdy z nich neodejde. Ten český 21. prosinec 2023 bude mít s velkou pravděpodobností stejný osud a budou se k němu vracet generace občanů našeho státu, bude-li to vyžadovat situace, jejíž instrumentalizace a přiřazení k jiným událostem, které dnes nedokážeme předvídat, bude žádoucí. Tím chci odpovědět na vaši otázku, že „kritické hlasy“ nejen nerozptýlila, ale ani v budoucnosti nerozptýlí, a že s ní v této zemi budeme žít až do svých posledních dní. A to bez ohledu na to, že si někteří myslíme, že se tyto dny blíží s rychlostí, kterou ještě před dvěma lety nepředpokládali ani naši vojenští hodnostáři ve funkcích nejvyšších,“ soudí politický analytik Zdeněk Zbořil.

Pane doktore, jak se vám líbila tisková konference policie, která vysvětlovala zásah na Filozofické fakultě UK? Kritické hlasy tedy úplně nerozptýlila...

Problém současných snah o nalezení pravdy na jakékoliv úrovni je, že účastníci takových „revolucí hlav a srdcí“ se snaží, alespoň podle toho, co reprodukuji ze své podstaty krvelačná a senzacechtivá média, dobrat jakýchsi definitivních popisů a vysvětlení. Nechtějí si přiznat, zejména účinkující v různých mediálních prezentacích, že to není možné. Museli by přiznat deficit svých znalostí. Ačkoliv chtějí hrát roli nejen vyšetřovatelů, ale i vyšetřovaných. Ale protože jim jde zejména o sebe prezentaci, činí tak se zdánlivě nezpochybnitelnou rozhodností a teatrální přesvědčivostí. Tím si ve skutečnosti určují hranice prostoru, které bych si dovolil nazvat jako „Plzákův syndrom“. Pro mladší a zapomínající je to poučka „zatloukat, zatloukat, zatloukat!“ Druhým je axiom dobře známý všem, kteří byli někdy „za katrem“ – dobrovolné přiznání je sice polehčující okolnost, ale dvojnásobná výše trestu.

Mezi těmito krajními polohami mediálně perverzně a záměrně vymezeného prostoru je pak nekonečné množství možností, jak se dobrat poznání a porozumění konkrétního trestného činu. Toto řemeslo ovládají a ve svých veřejných vystoupeních využívají všichni, kteří jsou nejen policisty, státními zástupci, soudci, soudními znalci a politiky odpovídající ze svých funkcí za „spravedlnost a vnitro“, ale i ti, kteří se snaží využít takové příležitosti k mediální sebe prezentaci a upozornění na svou kompetenci. K tomu musíme všem také připojit všechny ty, kteří se snaží vysvětlit, jak daleko nebo blízko k podobné události mají, zda jsou svědky nebo oběťmi své neinformovanosti, státními úředníky nebo členy a významnými představiteli v tomto sledovaném případě akademické obce. Na jejich slova a vyjádření pak čeká více nebo méně angažovaná veřejnost, která je snad nejvíce ochotná mluvit o tom, co neviděla, neslyšela a musí si domýšlet. Tuto hru na nedorozumění pak zdobí na jejím vrcholu tvorba legend, pověstí a „bájných vyprávění starců“, kterým se neumějí ubránit ani všichni poučení a vzdělaní ve vědeckých disciplínách, které se sběrem informací, jejich uspořádáváním, kritikou pramenů a jejich hodnocením zabývají. Tato snad i dnes snadno pochopitelná proseminární skutečnost je vystavena subjektivním hodnocením a emocionálním atakům, kterými nejsou jen „stavy mysli a bolavé srdce“.

Tisková konference, kterou jsem mohl částečně sledovat, jen potvrzuje moje přesvědčení, že „rychlé polní soudy“ jsou nebezpečné, jak víme z nejrůznějších událostí u nás i v různých částech světa.

Dodnes vznikají stále nové příběhy o zavraždění bratrů Kennedyových a úmrtích členů celého rodinného klanu, o 11/9 ve Spojených státech, degradovaného na událost, která vstoupila do dějin Spojených států a už nikdy z nich neodejde. Ten český 21. prosinec 2023 bude mít s velkou pravděpodobností stejný osud a budou se k němu vracet generace občanů našeho státu, bude-li to vyžadovat situace, jejíž instrumentalizace a přiřazení k jiným událostem, které dnes nedokážeme předvídat, bude žádoucí. Tím chci odpovědět na vaši otázku, že „kritické hlasy“ nejen nerozptýlila, ale ani v budoucnosti nerozptýlí, a že s ní v této zemi budeme žít až do svých posledních dní. A to bez ohledu na to, že si někteří myslíme, že se tyto dny blíží s rychlostí, kterou ještě před dvěma lety nepředpokládali ani naši vojenští hodnostáři ve funkcích nejvyšších.

Hokejový brankář Július Hudáček, který byl vyštván z Kladna a získal angažmá v Německu, přestal trpně mlčet. Prohlásil, že útoky na jeho osobu již znepríjemňují život jeho rodině a že se případně bude bránit soudní cestou. Měl by dle vás šanci? A co o naší společnosti řekla celá tato „kauza“?

Dokud Dominik Hašek vystupoval jako mediální guru nebo TV Pandit toužící po návratu před tribuny svých obdivovatelů, navštěvoval bruselské kuloáry a chtěl proniknout do OSN, nebylo to zrovna obdivuhodné. Jeho útok na vysokého funkcionáře a organizátora OH v Paříži 2024 bylo možné chápat jako trochu zaujatou sebe prezentaci. Když víme, jakými dny slávy a zahanbení musel ve své sportovní kariéře a občanském hledání svého místa ve společnosti projít, můžeme pro to mít i pochopení. Když se vše změnilo do osobního útoku na Júlia Hudáčka a členy jeho rodiny, a to jen proto, že hrál, podobně jako mnozí jiní cizinci, za kazašský klub, účastníka KHL, stalo se to událostí, kterou se rozhodli skoro bouřlivě komentovat mnozí lidé, včetně vysokých politiků, kteří si všímali i nadbytečného osobního zaujetí Dominika Haška. Pokud je pravda, že po odchodu z dvoudenního angažmá u kladenských Rytířů získal Hudáček práci ve Spolkové republice Německo, pak by to nemělo nechat nečinným českého predátora ani tentokrát. Nevím, zda si začne dopisovat s někým v Německu, když předpokládám, že do Kazachstánu se asi už nikdy nepodívá, ale neměli bychom opomenout ani rovinu osobní a vyžadovat, aby se bývalá dnes už pomalu zapomínaná sportovní star angažovala i v hodnocení jiných vojenských konfliktů ve světě a podrobila své neúprosné kritice stovky sportovců, kteří se na letošní OH v Paříži chystají. Bude jich tam, podle mého laického odhadu, několik set hodných jeho pozornosti. Je sice pravda, že někteří z nich si to už „odpracovali“, ale pořád ještě bude také dost těch, kterým by válečná dobrodružství jejich vláda neměla odpouštět.

Poněkud vážnější je vývoj na Blízkém východě, kde USA a Británie použily sílu proti jemenským Húsiům. Do jaké míry hrozí, že konflikt kolem Gazy zachvátí celý Blízký východ?

Je sice pravda, že se tentokrát válčí, respektive ostřeluje, tradiční oblast, zapsaná v „bývalém“ rejstříku Britského impéria a historické British Petroleum co., ale o petrolej jde i tentokrát. Strategický přístav Aden je dávno vyznačen na obchodních cestách z Dálného východu na Západ stejně silnou tužkou jako před staletími. Nejen v Jemenu, ale v celé dnes tak vojensky a ekonomicky senzitivní oblasti jsou dodnes na mapách zakreslené hranice, které vytvořili subalterní úředníci Velké Británie a Francie. Čas od času se měnily, ale lze s jistotou říct, že skoro nikdy je nikdo nebral vážně, protože se zde uznávaly jen ty, na kterých se dokázali dohodnout všichni ti, kteří si vždy nakonec museli říct komu to něco vynese, a kdo by se takovým sporům dokázal „chytře vyhnout“. Je samozřejmě pravda, že bojechtivé skupiny válečníků většinou na dlouhodobé dohody o dělení zisků nepřistupovaly, a že se k nim snažili lísat i ti, kteří doufali, že na ně také někdo bude s něčím pamatovat. To, že česká vláda a asertivní MZV ČR oznámily, že situaci sledují a s nálety souhlasí, jistě bude připočteno na účet válečné chtivosti našich Pirátů, kteří se právě na jednom ze svých sjezdů dohodli, že „budou dělat správné věci“. Někteří opatrnější čeští politici jsou přesvědčeni, že „tažení“ do Jemenu rozděleného nejméně na tři části, je hašení požáru benzinem, ale to se u nás nedá vysvětlit. Potenciál rozšíření konfliktu na celý Blízký východ je veliký, hlad po místním bohatství

neukojitelný, a tak lze tvrdit, že k vzniku velkého regionálního konfliktu může dojít neočekávaně a rychle. Jen bychom neměli spoléhat, že k dohodě o budoucím uspořádání bude docházet na nějaké, třeba omezené, vládní úrovni. Bude to, zase jako vždy, v zákulisí. A jak říká klasik, nezapomínejme, že nejde jen o náboženství a velké ideje, ale že „každá velká myšlenka musí být futrována klackem“.

České sociální síť rozrušilo, že Václav Moravec si pozval jakožto oponenty ministra vnitra Víta Rakušana, exministra Martina Pecinu, který teď radí SPD, a předsedu hnutí Přísaha Roberta Šlachtu. Kde se v Moravcovi vzalo tolik odvahy, podle vás? A kam jsme se to dostali, když liberálové nadávají už i jemu?

V ČT se alespoň zdánlivě hýbají ledy, na obrazovce se objevují noví lidé, kteří ukazují, že umějí svou práci dělat stejně dobře jako jejich předchůdci. Dokonce bych si dovolil říct, že někteří mnohem lépe. Samozřejmě že dámská část zpravodajství je pronásledována myšlenkou své estetické působivosti, ale jejich úsilí je až na výjimky zřetelné. Možná pan Moravec, kterého jsem léta odmítal sledovat, je také „pod vlivem“. Alespoň to tak vypadá podle komentářů od „alternativních“. Navíc, jak je u nás zvykem, nejde jen o povahu a kvalitu jeho práce, ale kritika jeho osoby jde přes zřejmě jeho vysoké finanční požadavky nebo odměny. Také on, jak se říká i „na vládě“, jede ve společném vlaku, ze kterého je obtížné vystoupit. A tak v sobě Václav Moravec objevil schopnost alespoň předstírat snahu o konfrontaci různých postojů a názorů. Předpokládám, že to s tímto úsilím nebude přehánět, a že, jak bylo vždy jeho zvykem, bude spíše spoléhat na ty své partnery, které považuje za hybatele politického procesu. A to, že ho kritizují, někdy až neomaleně, ti, které nazýváte „liberály“, nevypovídá nic o Václavu Moravcovi, ale spíš o dezorientaci a až paranoidní zmatenosti občanů, kteří se učinili nedotknutelnými. Dnes se jim zdá, že tato výjimečnost bude jednou zkoumána i z hlediska jejich odpovědnosti. Dokonce, jak se ozývají hlasy v podzámčí, i odpovědnosti trestně právní.

Ministr financí Zbyněk Stanjura se nechal slyšet, že vláda už žádné větší reformy nebude dělat, protože občané o ně stejně nestojí. To popudilo třeba Miroslava Kalouska, který připomněl, že Fialova vláda je nepopulární i teď, když reformy nedělá. Co tím vlastně Stanjura řekl? Přiznal porážku, že vláda není schopna přesvědčit lidi?

Bohužel, myslím si, že pan Stanjura nepatří v současnou vládu k nositelům velkých myšlenek a není oceňován jako důvěryhodný muž, který v rozbouřené době by na sebe vzal hříchy a úspěch pětikoaliční vlády. Navíc se obvykle vyjadřuje tak nešťastně, že kdyby i tentokrát mlčel, „byl by filozofem“. Miroslav Kalousek takové příležitosti nemohl nevyužít. Ucítil příležitost, jak na sebe upozornit, možná i s ohledem na svůj odchod do politického důchodu, a předpokládal, že se na jeho hříchy málokdo pamatuje. Ani jemu bych nevěřil ani slovo, ale slyšet větu, že „větší reformy se nebudou dělat, protože občané o ně stejně nestojí“, by se měla nechat tesat do mramoru na budově Ministerstva financí a Stanjurovi kolegové ministři by se tam měli zastavit, uklonit se a spáchat rituální sebevraždu. Máte pravdu, vypadá to, jako kdyby pana ministra financí jeho funkce už přestala bavit.

Rakušan se hned ozval, že on tedy reformy dělat chce. A zmínil korespondenční volbu pro Čechy v zahraničí. Kolem toho asi bude v Parlamentu obstrukční binec. Vy osobně jste pro korespondenční volbu?

Pan MV Rakušan kromě svého neuvěřitelně servilního projevu k předsedovi vlády, kterého považuje za zelené světlo na konci tunelu, se dokázal zastat i pana ministra Jurečky za jeho dovádění v den vraždění na FF UK.

Bylo to sice trochu kostrbaté, a pan MV si nevšiml, že ve Velké Británii kvůli covidovému večírku se musel poroučet i premiér Boris Johnson. U nás padl prof. Prymula, židle se třásla pod ministrem spravedlnosti Blažkem, ale pan Rakušan alespoň pochopil, že pan Stanjura se chová, jako kdyby

chtěl bojkotovat vládní program. MV ČR tak učinil docela obratně a dal svou budoucnost do souvislosti se zákonem o korespondenční volbě, kterou, samozřejmě, nemůže prohrát. Pokud jde o samotný princip korespondenční volby, myslím si, že svobodné a tajné volby jsou slavnostním aktem každého občana ČR. A to ať chce volit kohokoliv anebo nevolit. I to je součástí jeho vyjádření občanské odpovědnosti nebo neodpovědnosti. Problémem je, samozřejmě, jak se ukazuje i ve Spojených státech, možné zneužití tohoto obřadu a svátku demokracie. To není tak jednoduchá záležitost, a proto předpokládám, že bude věnována náležitá pozornost nikoliv tomu, zda s nadsázkou řečeno, budeme volit na korespondáku, ale jak budeme tyto lístky sčítat. A také, jak se zabrání tomu, aby nám to, protože víme, jak v naší zemi řadí ruští agenti, někdo nezkazil. Je vlastně jedno, odkud ti agenti budou, ale pardonovat by se neměli nejen naši nepřátelé, ale i naši přátelé dnes ještě nejvěrnější. Za rok, za dva, by tomu mohlo být jinak...

Němečtí zemědělci jdou do svých protestů opravdu ostře. Vidíte v Evropě potenciál pro probuzení podobných sil - tedy lidí manuální práce, kteří se mohou vzbouřit kvůli klesající životní úrovni?

Nejsem si jistý, co by mohlo být startérem radikálních změn v EU. Ale pokud nás naše média nebalamutí, vypadá to, že k nějakému významnému pohybu může dojít. Zda to způsobí vyjádření několika vědců, které se snaží vykládat zneužívání pojmu klimatická změna nebo „uhlíková stopa“ radikálně, až nepřátelsky vůči všemu zelenému v EU, si nedovoluji prorokovat. Ale pokud zpravodajství, jen třeba o událostech a protestech v SRN, je pravdivé, pak se úřad kancléře Scholze už začal otřásat. Musíme ale být opatrní, protože u nás se mluví o tisících protestujících, což mohou být dva tisíce, stejně jako deset nebo sto. Ale na druhé straně předpokládám, že v Německu jsou si dnes vědomi stavu věcí, a že hledají cestu, jak z toho všeho ven. Že se jim to podaří nepochybuji, ale obávám se, abychom ve své služebnosti nedopadli jako ti pověstní sedláci u Chlumce.

ZDROJ: PL